

зохъ — ето ти плячка, ето ти ловъ! Хемъ е козле, пъкъ менъ козйото месо твърдѣ ми прияе, както и магарешкото. Виждъ, защо трѣбвало на всѣкъждѣ да се обикаля, щомъ настѣпи тъмнината или падне мъгла

На утрѣто овчаря намѣрилъ само козина и едно отъ рогчетата на лакомото си козле.

Куче и дѣтенце.

Единъ селенинъ имаше едро и добро домашно куче. Козината му бѣше сива като на вълкъ. То бѣше много умно и умѣеше да расправи съ движения, каквото е свършило. Селенина живѣеше въ своята къщица съ жена си и съ едничкото си дѣтенце, което бѣше още твърдѣ мъничко — на нѣнка. Еднѣжъ селенина, като си дойде отъ работа, жена му му каза: „поседи, Петко, въ къщи и поварди дѣтенцето, а азъ ще отидѣ за вода“.

Домакинката излѣзе. Водата имъ бѣше доста далечъ, та тя се забави. Мжжътъ ѝ Петко поседѣ, поседѣ, па като нѣмаше съ кого да си поговори, дотегнѣ му и намисли да излѣзе. „Чакай, каза си той, да отидѣ у съсѣда на госте. Мурджо, — повика кучето си, — ела легни тука и варди.“ Кучето замахна съ опашката, погледнѣ твърдѣ умно въ очитѣ на господаря си и добрѣ разбра службата си. То заобиколи люлката, подуши на всѣкъждѣ и се сложи на едно мѣсто, като опрѣ муцуната си възъ прѣднитѣ си прострѣни нозѣ. Стопанина на излизание притвори вратата и се